

ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΔΗΛΩΣΗ ΟΛΙΚΗΣ ΑΡΝΗΣΗΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

Μας καλούν να υπηρετήσουμε τον κόσμο της εξουσίας, του μιλιταρισμού, του εθνικισμού, της πατριαρχίας.

Μας ταχυδρόμησαν αμέτρητους φακέλους, μας τηλεφώνησαν από «αρμόδιες υπηρεσίες», μας παρέδωσαν κλητεύσεις, πρόστιμα και ποινικές διώξεις. Και ξανά από την αρχή... Αστυνομίες, στρατολογίες, εφορίες, εισαγγελίες, δημοτολόγια και άλλα «ευαγή» ιδρύματα του ελληνικού κράτους μας υπενθύμισαν, μας προειδοποίησαν, μας απείλησαν, μας καταδίκασαν, μας χρέωσαν και μας «υποχρέωσαν» να «υπηρετήσουμε την πατρίδα». **Ο ελληνικός στρατός, ένας μηχανισμός θανάτου, ιεραρχίας και επιβολής, μας καλεί στην ακανθώδη αγκαλιά του.** Να εκπαιδευτούμε στο πώς να σκοτώνουμε και πώς να πεθαίνουμε «ένδοξα», όχι φυσικά για τις δικές μας ανάγκες και αξίες, αλλά για αυτές των «από πάνω». **Τους ευχαριστούμε που δεν μας εξαίρεσαν από τα δολοφονικά και αντικοινωνικά σχέδιά τους, όμως εμείς αρνούμαστε!**

Αρνούμαστε...

...τη φυλακή των στρατοπέδων, την εξατομίκευση, τον φόβο, τη σιωπή και τον μιλιταρισμό. **Αρνούμαστε να καταταγούμε στον ελληνικό στρατό, σε οποιοδήποτε πόστο.** Ταυτόχρονα, η άρνησή μας ενέχει και μία θέση ενάντια σε όλο το φάσμα των εξουσιαστικών σχέσεων και αξιών που διέπουν την κοινωνία. **Δεν υπηρετούμε (καν)έναν μηχανισμό που πρεσβεύει σχέσεις ανισότητας, ιεραρχίας, επιβολής κι υποταγής.** Ο στρατός, μία δομή άρρηκτα συνυφασμένη με την ύπαρξη και τη λειτουργία του έθνους-κράτους και του καπιταλισμού, είναι βασικός πυλώνας παραγωγής και αναπαραγωγής της εξουσίας και των επίπλοων διαχωρισμών.

Οι αξίες αυτού του εχθρικού για εμάς κόσμου δεν περικλείονται μόνο εντός των στρατοπέδων και δεν επιβάλλονται μόνο στους στρατεύσιμους. Διαχέονται από τους στρατώνες στην κοινωνία, μέσα από μία διαρκή αλληλεπίδραση. Η διαδικασία της «κλήτευσης» και της «θητείας» είναι μία από τις ορα-

τές γεφυρώσεις στρατού-κοινωνίας. Επειδή λοιπόν ο στρατός δεν σταματάει στη θητεία, η στάση απέναντί του δεν μπορεί παρά να είναι ολική, αδιαμεσοθάβητη, αδιάληκτη και διαρκής.

Ολική, γιατί εναντιωνόμαστε στη φιλοσοφία και στο σύνολο των θεσμικών, ιδεολογικών και κατασταλτικών επιταγών που πρεσβεύει ο στρατός και όχι σε μία επιμέρους λειτουργία του. Γι' αυτό και οποιαδήποτε εναλλακτική μορφή θητείας, οποιαδήποτε συνδιαλλήλα με τις υπηρεσίες του στρατού, οποιαδήποτε απόπειρα «εξυγίανσης» ή εξωραϊσμού ενός δολοφονικού μηχανισμού, αποτελούν για εμάς αδόκιμους όρους άρνησής του.

Αδιάληκτη, γιατί θεωρούμε πως η άρνηση δεν είναι δικαίωμα που παραχωρείται, αλλά συνειδητή επιλογή εναντίωσης στις προταγές των στρατοκρατών. Μια στάση που αντικατοπτρίζει τη θέση μας και για κάθε απελευθερωτικό αγώνα. Η σύγκρουση με τον πολιτισμό της εξουσίας, τους προστάτες της και τη βία των μηχανισμών της αποτελεί προϋπόθεση για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση. Παράλληλα, η γενικευμένη απελευθερωτική κοινωνική αντίβια, απεγκλωβισμένη από πασιφιστικά αδιέξοδα, αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα –κι όχι αυτοσκοπό– της διαδικασίας του μετασχηματισμού της κοινωνίας.

Αδιαμεσοθάβητη, γιατί δεν προσδοκούμε κανέναν είδος προβολή από τους μηχανισμούς του θεάματος και τους χειραγωγικούς φακούς των Μ.Μ.Ε. Θεμελιώνουμε και απλώνουμε κάθε μας κίνηση, με γνώμονα τις οριζόντιες κοινωνικές σχέσεις, τα κινήματα αντίστασης και αλληλεγγύης, τους δρόμους και τις γειτονιές. Γι' αυτό κι αρνούμαστε τον κόσμο των εικόνων, τον κόσμο των διαμεσοθάβησεων, τον κόσμο του οργανωμένου ψεύδους.

Διαρκής, γιατί θεωρούμε πως όσο θα υπάρχουν έθνη-κράτη, όσο θα υπάρχουν τάξεις, καθεστώτα και ηγέτες, όσο θα υπάρχουν πλάστές διακρίσεις, αντιπαλιότητες και ανταγωνισμοί,

άλλο τόσο θα υπάρχει κι ο στρατός. Μέχρι λοιπόν την οριστική κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, μέχρι την οριστική κατάργηση της κρατικής οργάνωσης των κοινωνιών, οι αρνήσεις μας κι οι αγώνες μας θα είναι αδιάκοποι και παρόντες.

Συλλογικά...

...γιατί ο ίδιος ο χαρακτήρας της κλήτευσης φέρει το στοιχείο της εξατομίκευσης. Το αυστηρά ατομικό χαρτί της κατάταξης διαχωρίζει τους στρατεύσιμους από την κοινωνία και από οτιδήποτε συνέχει τις ζωές τους, προκειμένου να γίνουν κοινωνοί της στρατοπεδικής ζωής. **Αρνούμαστε συλλογικά**, επιδιώκοντας να σπάσουμε αυτόν τον διαχωρισμό εν τη γενέσει του, **ακυρώνοντας την ψευδή ατομική όψη του καλέσματος και θέτοντας**, μέσω της ίδιας της επιλογής μας, **τον συλλογικό και κοινωνικό χαρακτήρα της κίνησής μας. Προτάσσουμε την αλληλεγγύη, την αλληλοβοήθεια και τη συλλογική αντίσταση** απέναντι στις κατασταλτικές μεθόδους των ποινικών διώξεων και της οικονομικής αφαιμάξης, μίας νέας κατασταλτικής στρατηγικής του ελληνικού κράτους για χάρη της οποίας ο στρατός αποτέλεσε την πρωτοπορία. Πολλύ πριν διευρυνθεί η οικονομική λεηλασία της κοινωνίας, το ΥΠ.ΕΘ.Α μαζί με το ΥΠ.ΟΙΚ. επέβαλαν υπέρογκα διοικητικά πρόστιμα σε όσους δεν παρουσιάζονται στο στρατό, ανεξαιρέτως. Στην καπιταλιστική κρίση, το ελληνικό κράτος κοστολογεί με 6.000 ευρώ την «έλληψη πατριωτισμού» των νέων και το «εθνικό καθήκον» συγχωνεύεται πλέον στα εκκαθαριστικά σημειώματα των Δ.Ο.Υ. ...

Έθνος - Κράτος - Στρατός: ένα βάλι για τρεις

Τα έθνη αποτελούν φαντασιακές κοινότητες των καπιταλιστικών κοινωνιών. Παρά το ότι προπαγανδίζονται ως εγγενή και προαιώνια συστατικά της ανθρώπινης φύσης, στην πραγματικότητα μετρούν λιγότερο από δυόμισι αιώνες ζωής. Μέχρι τον 18ο αιώνα, η λέξη έθνος –όπου και εφόσον υπήρχε– αποτελούσε έναν ασήμαντο έως και υποτιμητικό όρο για μικρές κοινωνικές ομάδες ανεξαρτήτου καταγωγής, γλώσσας ή θρησκειώματος.

Με τη σημερινή τους έννοια πρωτοεμφανίστηκαν στα τέλη του 18ου αιώνα (στην εποχή της αμερικάνικης και της γαλλικής επανάστασης), υποχρεώνοντας τις ανθρώπινες κοινότητες να οριοθετούνται εδαφικά και να ομογενοποιούνται ως προς τα χαρακτηριστικά τους (πολιτισμικά, γλωσσικά, θρησκευτικά κ.ά.). Χρησίμευσαν τόσο για την **ανατροπή των παιδιών αυτοκρατοριών**, όσο και για την **εγκαθίδρυση της αστικής τάξης στο τιμόνι του σύγχρονου κράτους, διαιωνίζοντας την καταπίεση και τη διαίρεση των «από κάτω»**. Κατά τόπους, όπως και στην Ελλάδα, χρειάστηκε να δημιουργηθούν ποταμοί αίματος και βουνά οστών για την εξάλειψη ή την αφομοίωση των «άλλων» και των «διαφορετικών». Σε αυτήν τη διαδικασία, οι στρατοί είχαν και έχουν τον πρώτο λόγο.

Ο **εθνικισμός**, μία ιδεολογία που επιχειρεί να ταυτίσει την πολιτική με τον εθνοκεντρισμό, αποτελεί κατά βάση **κρατική και καπιταλιστική πρόταση** ένα δοκιμασμένο και επιτυχημένο εργαλείο των κυρίαρχων για τον **αποπροσανατολισμό και την καθυπόταξη των καταπιεσμένων**. Τα αδιανόητα δεινά που προξένησε στην ανθρωπότητα μόνο κατά τη διάρκεια του 20ου αιώνα (όπως οι ναζιστικές θηριωδίες ή οι διάφορες αιμοσταγείς δικτατορίες σε πολλά κράτη παγκοσμίως), βαφτίζονται ως «ακρότητες κάποιων νοσηρών εγκεφάλων», υποκρύπτοντας ότι για την εξουσία οι νοσηροί εγκεφαλοί και οι υποστηρικτές τους δεν αποτελούν «άκρο», αλλά ξεκάθαρη **συστημική επιλογή**, με τον στρατό πάντα έτοιμο να την υπηρετήσει.

Κάτι που στις μέρες μας έχει αρχίσει να γίνεται ξανά έντονα αντιληπτό...

Στρατός: Προστάτης του έθνους και του κράτους - Εχθρός των κοινωνιών

Ο ελληνικός στρατός –όπως και κάθε στρατός– είναι μία **δολοφονική και κατασταλτική μηχανή**. Ένας συγκεντρωτικός πυλώνας **κρατικής βίας**, χωρίς τον οποίο οι κυρίαρχες οικονομικές και πολιτικές ελίτ θα ήταν καταδικασμένες.

Ιδεολογικά, αποτελεί κομβικό πεδίο συγκρότησης και διάχυσης **μιλιταριστικών και εθνικιστικών αξιών**. Αξίες που μέσω της υποχρεωτικής θητείας βρίσκουν πρόσφορο έδαφος, ώστε η **στρατοκρατική παιδαγωγική** να ενισχύει τη θέση της στην κοινωνική συνείδηση. Η **σιδηρά πειθαρχία** στις εξουτελιστικές εντολές μίας απαρέγκλιτης ένστολης ιεραρχίας, **εμβαθύνει** την υποταγή στην κοινωνική και ταξική ιεραρχία μίας άπιστης κοινωνίας. Η **αυστηρή ομοιογένεια** σε εξωτερική εμφάνιση και συμπεριφορά **καλλιεργεί** το μίσος ενάντια σε καθετί διαφορετικό. Η **πατριαρχία**, με όλες τις σεξιστικές και μισαλλόδοξες εκφάνσεις της, νομιμοποιεί την ανεκδιήγητη ανωτερότητα και την τυραννία του αντρικού φύλου και της σωματικής δύναμης. Και, φυσικά, ο **εθνικιστικός παροξυσμός**, με όλα τα συνεπακόλουθα **εθνορατσιστικά μίσση** και τα **σοβινιστικά φληναφήματα** που **πλατρεύουν** την κρατική εξουσία και τον δεσποτισμό (η ακροδεξιά και η ναζιστική ρητορεία δεν θα μπορούσαν να βρουν καλύτερο καταφύγιο...). Είναι ο ίδιος ο **εθνικισμός** που **δε βρίσκει κανέναν ηθικό ενδοιασμό στο να βυθίζει στη σιωπή ή να σκυλεύει τους εκατοντάδες φαντάρους που αυτοκτόνησαν (και συνεχίζουν να αυτοκτονούν) στα ελληνικά στρατόπεδα**.

Όλα αυτά συνθέτουν έναν **εξουσιαστικό πολιτισμό που αντιμάχεται** φύσει και θέσει **καθετί απελευθερωτικό**. Κι όλα αυτά συνθέτουν ένα διαχρονικό μωσαϊκό που εξηγεί για ποιο λόγο αρνούμαστε με τη σειρά μας να υπηρετήσουμε αυτόν τον πολιτισμό, φύσει και θέσει...

Το προφίλ ενός δολοφόνου...

Στο ελληνικό κράτος, η ιστορία του στρατού είναι βαμμένη με το αίμα εκατομμυρίων ανθρώπων προς όφελος της εγχώριας άρχουσας τάξης και των διεθνών συμμάχων της. Ο **ρόλος του στρατού** –ιδίως στα πρώτα 150 χρόνια της ύπαρξης του ελληνικού κράτους– είναι κομβικός και πολυσήμαντος. Καμία κυβέρνηση (βασιλική, μοναρχική, φασιστική ή δημοκρατική) δεν μπόρεσε να σταθεί δίχως τη στήριξη ή έστω την ανοχή του στρατού. Αναρίθμητες στάσεις και πραξικοπήματα (με διασημότερη τη χούντα του '67-'74), εκθρονίσεις και ενθρονίσεις ηγετών, καθοριστικές παρεμβάσεις σε πολιτικές αποφάσεις, επεκτατικοί πόλεμοι, εθνοκαθάρσεις αλλά και αδυσώπητη εσωτερική καταστολή εξεγέρσεων, εργατικών και κοινωνικών αγώνων, όπως επίσης και θανατικές ποινές, στρατόπεδα συγκέντρωσης αντιφρονούντων, εξορίες σε ξερνήσια και βασανιστήρια. Σε παραλληλία, συμμαχίες και συνεργασίες με ξένους στρατούς, ένταξη στη ηυκοφιλία του ΝΑΤΟ και ενεργός συμμετοχή σε διάφορες στρατιωτικές επεμβάσεις προς εξυπηρέτηση, ανταπόδοση και αλισβερίσια ευρύτερων γεωστρατηγικών συμφερόντων (Ουκρανία 1919, Κορέα '50, Γιουγκοσλαβία '90, Αφγανιστάν 2003, Λιβύη 2011 κ.ά.). Χωρίς να ξεχνάμε τον διαρκή πόλεμο ενάντια στα εξαθλιωμένα μεταναστευτικά ρεύματα, που οι ίδιοι οι στρατοί προκαλούν, με δολο-

φονίες, συλλήψεις, βασανισμούς και εγκλησμούς μεταναστών σε στρατόπεδα συγκέντρωσης στα θαλάσσια και χερσαία σύνορα του κράτους.

Ο ελληνικός στρατός υπήρξε το πιο κυνικό εργαλείο κατάκτησης, διατήρησης και διαχείρισης της εξουσίας, εδραίωσης της καπιταλιστικής μηχανής μέσω της καθυπόταξης των «από κάτω» και εν τέλει εχθρός και όχι προστάτης της κοινωνίας. Δεν πρόκειται να προσφέρουμε κανενός είδους υπηρεσία στους δυνάστες του παρελθόντος και πρωτίστως ενός πολύ κρίσιμου παρόντος...

Η κρίση ως «εθνικό» γεγονός:

μία χρήσιμη διαστρέβλωση

Μία από τις πιο ξεκάθαρες ιδεολογικές επιλογές της εξουσίας για τη διαχείριση της σημερινής κρίσης είναι η **εθνοκεντρική αφήγηση** της τελευταίας. Η καπιταλιστική κρίση -μία διαδικασία βίαιης λεηλασίας, εξανδραποδισμού και εκπειθάρχησης των «από κάτω» σε διάφορα κράτη κι όχι μόνο στο ελληνικό- παρουσιάστηκε εξ αρχής από την πολιτική και οικονομική εξουσία ως «εθνική συμφορά και δοκιμασία». Με μία φωνή, η ελληνική άρχουσα τάξη, τα ΜΜΕ, η ΕΕ, ακόμα και οι οικονομιστές τεχνοκράτες του ΔΝΤ, έσπευσαν εξ αρχής να διατρανώσουν ότι «η κρίση χτυπάει τους Έλληνες» και όχι οι έλληνες και ξένοι κυρίαρχοι τους φτωχούς (ντόπιους και μετανάστες). Ως αποτέλεσμα, έχουμε μία **γενικευμένη αναβίωση και όξυνση του εθνικισμού** τόσο σε ιδεολογικό επίπεδο, με τα εθνικά ιδεώδη να αποτελούν τη βάση σχεδόν κάθε επιχειρηματολογίας (δίχως να εξαιρούνται οι «αντιμνημονιακές φωνές της αριστεράς»), όσο και σε πολιτικό επίπεδο, με κυβερνήσεις «εθνικής σωτηρίας» (με την πρώτη να έχει πρωθυπουργό έναν τραπεζίτη) και ακροδεξιά ή ναζιστικά μορφώματα να κατοχυρώνονται θεσμικά και να διαμορφώνουν την πολιτική ατζέντα.

Ως εκ τούτου, ο **εθνοκεντρισμός καθορίζει τις κοινωνικές/ταξικές σχέσεις** με διάφορους τρόπους. Από τη μία, **επιβάλλει χυδαίες και πηλαστές κοινότητες εθνικού χαρακτήρα**: «όλοι οι έλληνες» υποφέρουν, ανεξάρτητα αν κάποιοι υποφέρουν πεθαίνοντας, ενώ άλλοι «υποφέρουν» πλουτίζοντας στις πλάτες των υπολοίπων. Από την άλλη, **αποξενώνει τους «από κάτω» μεταξύ τους και υπονομεύει τα άπληγμα της αλληλεγγύης**: «η κρίση χτυπάει όλους τους έλληνες», ακόμα και αν κάποιοι έχουμε περισσότερα κοινά με τα εκατομμύρια των ανέργων και λεηλατημένων (π.χ.) της ισπανικής ή ιταλικής επικράτειας, από ό,τι (π.χ.) με τους έλληνες βιομήχανους και εφοπλιστές. Και εν τέλει, **στρέφει την οργή των καταπιεσμένων από τις ανώτερες τάξεις στις δικές τους**: τα φτωχότερα και πιο εκμεταλλεύσιμα στρώματα, οι μετανάστες, γίνονται οι νέοι «εθνικοί εχθροί» (για να ακολουθήσουν ύστερα κι άλλες κοινωνικές ή αντιστεκόμενες ομάδες) που είτε μπαίνουν στο περιθώριο του κάδρου της κοινωνικής κρίσης είτε δαιμονοποιούνται με διάφορα τεχνάσματα, όπως με το ναζιστικό ιδεολόγημα της συλλογικής ευθύνης.

Οι δηλώσεις του υπουργού οικονομικών το 2011 έθεταν τα νέα ήθη μιας λεηλατημένης κοινωνίας: «βρισκόμαστε σε πραγματικό πόλεμο», θολώνοντας -πολλές φορές εθνοποιώντας- το ποιος επιτίθεται σε ποιόν. Κι όταν ο **κοινωνικός/ταξικός πόλεμος προπαγανδίζεται ως «εθνικός»**, τότε η κοινωνία καλείται από τον ίδιο της τον εχθρό να «στρατευθεί» στις γραμμές του και ο милитарισμός προωθείται ώστε να αποτελέσει το βασικότερο χαρακτηριστικό της.

Μιλίταρισμός: συνταγή καταστολής, εκπειθάρχησης και ελέγχου της κοινωνίας

Η **πολεμική διάσταση της κρίσης** έχει από πλευράς συστήματος έναν ευσεβή πόθο: **μία κοινωνία υποταγμένη και συστρατευμένη στις άνωθεν εντολές**, έτσι ακριβώς όπως προστάζουν οι πολιτικοί άρχοντες και τα ΜΜΕ. Ένας «πόλεμος όλων εναντίων όλων» που γίνεται ομοίως και περισσότερο «πόλεμος μεταξύ των φτωχών» (και εις υγείαν των αφεντικών). Οι ορδές των αστυνομικών σωμάτων σε δρόμους και πλατείες, τα επίσημα και ανεπίσημα τάγματα ασφαλείας των θιασωτών του ναζισμού, το κυνήγι των μεταναστών, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, οι φράκτες και τα κάγκελα σε σύνορα και γειτονιές, ο γενικευμένος φόβος που επιβάλλεται, οι προσταγές πολιτικών και ΜΜΕ για «πίστη» και «υπακοή» μπροστά στο σκηνικό θανάτου που οι ίδιοι στήνουν. Όλα αυτά, σε συνδυασμό με μία ακμάζουσα αποδοχή που διεκδικεί η σωματική ισχύς, η πειθαρχία, ο σωβινισμός, η πνευματική φτώχεια και η μιζέρια της ομοιομορφίας σε ένα κομμάτι του πληθυσμού, αποτελούν **στιγμιότυπα του νέου κοινωνικού μοντέλου που προωθείται**. Ο στρατός δε θα μπορούσε παρά να έχει κεντρικό ρόλο στο μοντέλο αυτό, καθώς αποτελεί ο ίδιος λειτουργικό πρότυπο ενός τέτοιου κόσμου. Η **στρατευμένη κοινωνία είναι η πρόταση ενός βάρβαρου συστήματος, μπροστά στον κίνδυνο μιας εξεγερμένης κοινωνίας που θα το αμφισβητήσει**.

Συστημική κρίση και στρατός

Οι ενδογενείς κρίσεις και αντιφάσεις του κρατικού/καπιταλιστικού μοντέλου διαμορφώνουν ένα **περιβάλλον ρευστότητας και συστημικής αστάθειας** το οποίο **εντείνει τον πόλεμο -με όλα τα μέσα- προς τους «από κάτω»**. Ο στρατός ήταν ανέκαθεν υπερασπιστής της κυριαρχίας και πολέμιος των αγώνων για κοινωνική απελευθέρωση. Κανένα σημάδι δεν δείχνει ότι ο ρόλος αυτός θα αλλιάξει στη σημερινή κρίση. Απεναντίας...

Το νέο πολεμικό δόγμα του στρατού: εσωτερική καταστολή και αστυνόμευση

Ο καπιταλισμός, φτωχοποιώντας τις κοινωνίες των δυτικών κρατών, δεν τρέφει ψευδαισθήσεις: **τα κράτη δεν κινδυνεύουν πλέον μόνο από άλλα κράτη, αλλά και από τις απελευθερωτικές εξεγέρσεις των ίδιων τους των υπηκόων**. Έτσι, οργανώνουν τους πολέμους τους όχι μόνο εκτός των συνόρων τους, αλλά και εντός. Συστημικές διεργασίες όπως η έκθεση του NATO «Urban Operations 2020» («Στρατιωτικές Επιχειρήσεις σε Αστικό Έδαφος») είναι ενδεικτικές.

Ο «ουδέτερος» και «αμυντικός» ελληνικός στρατός, λοιπόν, εδώ και χρόνια αναβαθμίζει και οργανώνει τη θεσμική και επιχειρησιακή του συμβολή στην **καταστολή των «εσωτερικών εχθρών»**, στο πλάι **αστυνομικών σωμάτων κάθε είδους**. Η «Νέα Στρατηγική Αντίληψη του NATO 2020» δίνει καθοριστικές κατευθύνσεις στους εθνικούς στρατούς και τη милитарιστική ιδεολογία του παρόντος και του μέλλοντος. Στο στόχαστρο των στρατοκρατών προστίθενται -εκτός των «εξωτερικών εχθρών»- οι λεγόμενες «**ασύμμετρες απειλές**» που οφείλονται σε «κοινωνικές αντιπαράθεσεις», «οικονομική δυσπραγία», «έξαρση της μετανάστευσης», «περιβαλλοντικές καταστροφές» και «κλιματικές αλλαγές» εντός των κρατών του NATO. Στην ουσία, ο **ελληνικός στρατός** (που ήδη σε συνεργασία με τον Frontex αστυνομεύει και εξοντώνει μετανάστες στα σύνορα ή συμμετέχει ως επιτιθέμενη ή κατοχική δύναμη σε άλλα κράτη) **προετοιμάζεται για να συμμετάσχει στην καταστολή των αγώνων και των ανθρώπων εντός της ελληνικής επικρατείας, μαζί με την ελληνική αστυνομία, τον ευρωπαϊκό**

στρατό (Eurogendfor) και τις μικτές μονάδες του NATO που εδρεύουν σε κάθε κράτος της «συμμαχίας» (Battle Groups-Sχηματισμοί Μάχης).

Υπέρ πίστεως και... αστικής τάξης

Η πολεμική βιομηχανία είναι ένας από τους μεγαλύτερους και πιο κερδοφόρους τομείς του καπιταλιστικού συστήματος. Οι στρατοί έχουν πρωταγωνιστικό ρόλο στη συσσώρευση, τη ροή και την καταστροφή κεφαλαίων, στη δημιουργία και το ξεπέρασμα κρίσεων (όπως στην παγκόσμια οικονομική κρίση του 1929, η οποία ξεπεράστηκε μόνο μέσω της ενεργοποίησης της πολεμικής βιομηχανίας και το ξέσπασμα του Β' Παγκόσμιου Πολέμου), στον πόλεμο και την ειρήνη: οι εξοπλισμοί, τα λειτουργικά έξοδα, οι βιομηχανίες όπλων και οπλικών συστημάτων στήνουν έναν χορό κολλοσιαίων οικονομικών μεγεθών που καθορίζουν τόσο τη δημοσιονομική πολιτική των κρατών, όσο και ορισμένες απίστευτα κερδοφόρες αγορές του ιδιωτικού κεφαλαίου.

Ο ελληνικός στρατός είναι ενδεικτικό παράδειγμα: σε περίοδο καπιταλιστικής ανάπτυξης είχε κεντρικό ρόλο στην οικονομία και την παραοικονομία με διαχείριση δεκάδων δισεκατομμυρίων ευρώ (επισήμως τουλάχιστον), εντελώς δυσανάλογων συγκριτικά με το σχετικά περιορισμένο ΑΕΠ ενός μικρού κράτους της ΕΕ, όπως και με τους περιβόητους «κινδύνους» που είχε να αντιμετωπίσει. Ενώ, σήμερα, ο «προστάτης» μίας υπό πτώχευση κοινωνίας λειτουργεί για να προστατεύει και να ενισχύει εγχώρια αφεντικά, είτε μέσω ευρύτερων γεωστρατηγικών επιλογών (όπως η ΝΑΤΟϊκή ανακατανομή της ηυβικής οικονομίας μετά την πτώση του καθεστώτος Καντάφι και οι κυπριακές ΑΟΖ) είτε μέσω της εφαρμογής νεοφιλελεύθερων επιταγών για τη δομική του ανασυγκρότηση.

Οι στρατηγικές αυτές αλληλοτροφοδοτούνται διαρκώς με τις νεο-εθνικιστικές και милитарιστικές ιδεολογίες που προωθούνται εν μέσω κρίσης. Επιπλέον, είναι χαρακτηριστικό ότι αυτή η σχέση δεν περιορίζεται μόνο εντός των συνόρων: ο ελληνικός στρατοκρατισμός (όπως και ο αντίστοιχος κάθε άλλου έθνους) δεν ενισχύεται μόνο από τον ελληνικό εθνικισμό αλλά και από τους «αντίπαλους». Και όλοι μαζί ενισχύονται και αλληλοτροφοδοτούνται εις βάρος των κοινωνιών σε κάθε κράτος και σε κάθε έθνος...

Οι αρνήσεις μας είναι οι ζωές μας

Στην εποχή που διανύουμε, είναι ζητούμενο για τους «από κάτω» να γενικεύσουν τις αρνήσεις τους συνοδικά αλλά και προς κάθε επιμέρους σημείο της τυραννίας των «από πάνω». Η δική μας άρνηση παίρνει ενεργητική θέση, όχι μόνο στο παρόν αλλά και στο μέλλον. Δεν θα μπορούσαμε ποτέ να στραφούμε ενάντια στους «από κάτω», ενάντια σε ανθρώπους που βρίσκονται ή θα βρεθούν στους δρόμους της εξέγερσης, ενάντια σε ανθρώπους καταπιεσμένους ή εξαθλιωμένους (ντόπιους ή όσους απλά έτυχε να γεννηθούν στην άλλη πλευρά ενός συνόρου), ενάντια σε ανθρώπους

που μεταναστεύουν ή λιμοκτονούν από τις επιλογές της κυριαρχίας. Δεν θα μπορούσαμε ποτέ να περάσουμε στην πλευρά του ταξικού και κοινωνικού μας εχθρού: του κράτους και του καπιταλισμού. Γι' αυτό και θεωρούμε εξίσου αδιανόητο οι καταπιεσμένοι να στηρίζουν τα οργανωμένα ένοπλα σώματα των καταπιεστών τους, να βρίσκονται δηλαδή στις γραμμές των πραγματικών τους εχθρών. Ο στρατός, η αστυνομία και κάθε милитарιστική γκρούπα είναι μηχανισμοί των κυρίαρχων. Τα σύνορα είναι ματωμένες χαρακιές στο σώμα του πλανήτη.

Η γενίκευση των κοινωνικών αρνήσεων βρίσκεται ακόμα στην αρχή και θα εντείνεται όσο οι καταπιεσμένοι γνωρίζουν καλύτερα τους εαυτούς τους, την τάξη τους και τους πραγματικούς τους εχθρούς, αλλά και παραπέρα, όσο οι καταπιεσμένοι παίρνουν θέση στο πεδίο του κοινωνικού/ταξικού αγώνα. Ήδη, κάποιες πρώτες κινήσεις ανιχνεύουν τις δυνατότητές τους: η διευρυμένη κοινωνική απειθαρχία σε κάθε ηθιστικό μέτρο, οι μαζικές αρνήσεις πληρωμών, η οξυμένη συγκρουσιακότητα στους δρόμους απέναντι στους προστάτες του άδικου, η μεγέθυνση της κοινωνικής αποστροφής σε κόμματα και διαμεσολαβητές, η ενίσχυση των ριζοσπαστικών και ακηδεμόνευτων εγχειρημάτων, οι οριζόντιες συνελεύσεις εργαζομένων και ανέργων, το άπληγμα της αλληλεγγύης, της αλληλοβοήθειας και της αυτοοργάνωσης σε κοινωνικές και πολιτικές δραστηριότητες και μέσα στις γειτονιές. Και αυτά είναι μόνο η αρχή.

Δύο κόσμοι σε σύγκρουση

Ως αναρχικοί-αντιεξουσιαστές, δεν εντάσσουμε τους εαυτούς μας σε καμία επίπληστη κοινότητα και δεν καθοριζόμαστε από εθνικές αυταπάτες. Αντιθέτως, διεκδικούμε τον αυτοκαθορισμό μας με βάση τις ατομικές και κοινωνικές επιλογές μας, τους αγώνες μας και τις αξίες της ελευθερίας, της ισότητας και της αλληλεγγύης. Τα σώματά μας δεν είναι αναλώσιμα υλικά για καπιταλιστικούς σχεδιασμούς, δεν είναι υπολογίσιμα μεγέθη σε καμία μεγάλη ή μικρή εθνική ιδέα, δεν είναι πιόνια κανενός στρατοκράτη, δε συγκροτούν καμία ομοιόμορφη μάζα, δεν υποτάσσονται σε «άνωθεν εντολές», δεν περιφράσσονται σε κανέναν στρατώνα. Αντιθέτως, λειτουργούν αδιαχώριστα από τη σκέψη μας, τις ιδέες μας, τη συνείδησή μας, τους αγώνες μας, για μία κοινωνία ελευθερίας και όχι μία κοινωνία φυλακή, για μία κοινωνία ίσων απέναντι σε ίσους και όχι για μία κοινωνία αρχηγών και ιεραρχίας, για μία κοινωνία κοινοτήτων και όχι ιδιοκτητών. Απεχθανόμαστε την εξατομίκευση και την αγελοποίηση, τη χειραγώγηση, την αλληλοτροφοδότηση και τον κανιβαλισμό, τις διαδικασίες που η εξουσία ητρεύει για να πλάθει χρήσιμους υπηκόους. Δε θα μπορούσαμε λοιπόν να διαθέσουμε τους εαυτούς μας σε κανέναν στρατηγό, σε κανέναν υπουργό, σε κανένα έθνος, σε καμία πατρίδα, στον κόσμο της εξουσίας.

Ο κόσμος μας είναι εκείνος της αλληλεγγύης, της αυτοοργάνωσης, των αντιστάσεων και των αντιδομών. Ένας κόσμος ελεύθερης δημιουργικότητας και έκφρασης, ζωντανών διαδικασιών και κοινωνικών σχέσεων, οριζόντιων συνελεύσεων σε πλατείες, γειτονιές, αμφιθέατρα και καταλήψεις. Στους στρατώνες ως κλειστούς τα αφεντικά, οι στρατοκράτες και οι φασίστες.

**ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΡΟΦΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΟΥΣ ΤΟΥΣ
ΑΣ ΜΗΝ ΥΠΟΛΟΓΙΖΟΥΝ ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΣΕ ΕΜΑΣ**

Δεκέμβριος 2012

Αλέξανδρος Καρακώστας | Κώστας Καρράς | Δημήτρης Νιώτης | Ζαχαρίας Ουσουτζόγλου | Λάζαρος Πετράκης